

Side Intet være til Ginder for, at en saadan Beskjendtgjørelse udgaar fra Indenrigsministeriet. Naar man dernæst er kommen ind paa Spørgsmaalet om Varigheden af Opholdet, da vil jeg sige, at det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at der som en Regel for Administrationen for, hvilke Personer der skulde optages paa Lovforslaget og hvilke ikke, har været antaget den Udtalelse, som tidligere har fundet Sted ved det Indfødsretsforflag, som forelæa i Sessionen 1866—67; men selvfølgelig har dette ingenfinde kunnet berøve Rigsdagen eller nogen af Rigsdagens Afdelinger dens Berettigelse til gennem et frit Skjøn at afgjøre, om der maatte være Anledning til at tage Andre med, og navnlig har jo det ærede Udvalg, som nu for Liden er nedsat i dette Thing, havt den rigeste Leilighed til at kunne gjøre, som det i saa Henseende vilde, idet nemlig samtlige Ansøgninger have foreligget det. Men jeg holder fremdeles med det ærede Udvalg i, at man skal lade den Slags Ting blive afgjorte ved et frit Skjøn efter Sagens samtlige Omstændigheder. Om det nemlig end maa siges, at et længere Ophold altid er et Vidnesbyrd, som man ikke let vil kunne undgaa at holde paa for at kunne konstaterer netop det, som man forlanger for at meddele Indfødsret, og som er saa at sige det eneste væsentlige Moment, hvorigennem man er i Stand til at kontrolere, om Vedkommende afgiver den fornødne Garanti for, at han føler sig som Danst, saa kan jeg godt forstaa, at man kan ønske i det enkelte Tilfælde noget at afforte den Termin, som hidtil har været iagttaget fra Administrationens Side. Men jeg tilstaa, at netop Udvalgets Bestræbelser for at gjøre Udgangen for Fremmede til at erholde Indfødsret saa let som mulig, og overhovedet gjøre Udgangen liberalere end hidtil og forbeholde Afgjørelsen ved frit Skjøn, netop alt dette gjør mig det lidt forunderligt at se, at man har villet indføre en Regel angaaende Børn, og at det frie Skjøn ikke har fundet, at der i nærværende Tilfælde var god Anledning til at gjøre en Undtagelse fra denne Regel. Jeg skal i denne Henseende ikke komme ind paa det personlige Spørgsmaal, men blot minde om, at det, der her foreligger, er, at en Mand, der fra Fødslen af har danst Indfødsret, men har opholdt sig nogle Aar i Udlandet, efter at have mistet sin Hustru, vender tilbage hertil med 2 smaa Børn, vender tilbage til danste Forhold, har etableret sig her og ønsker ikke blot selv at blive her, men at opdrage sine Børn paa danst Grund. Dette er Spørgsmaalet, og jeg finder det da ubilligt at ville negte denne Mand at faae Indfødsret for sine Børn. Ligesom det jo kan have en særlig Interesse for ham med Hensyn til Datteren, hvad jeg forøvrigt ikke vil paastaa, at det har, thi der foreligger Intet derom — saaledes er det aldeles utvivlsomt, at det ogsaa med Hensyn til Sønnens

Opdragelse og den Plan, der mulig maatte være at følge for den, er af ikke ganske liden Betydning at vide, om Sønnen skal være danst, skal gaa over i danste Forhold eller ikke. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at han fra først af havde været tilbøielig til at blive staaende ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Landsthinget, idet han ogsaa havde følt Noget, der ligesom havde givet ham den Anskuelse, at det var ubilligt at negte denne Mand hans Begiering, men at han ved at se paa den Betænkning, som Folkethingets Udvalg i 1866—67 har afgivet, var kommen til det modsatte Resultat. Jeg kan ikke læse denne Betænkning ganske som den ærede Ordfører. Efter denne Betænkning forekommer det mig, at der vilde være en ganske overordentlig Opfordring til i nærværende Tilfælde at vise en Billighed lige over for den paagældende Fader; thi medens den Udtalelse, som er trykt i Udvalgets Betænkning, vistnok ganske rigtig er brugt af det tidligere Udvalg, saa er der ikke mindste Tvivl om, at den slet ikke angaar det Tilfælde, der her foreligger. Udvalget fra den Tid har nemlig sagt, at naar et Barn er kommet hertil i Barnealderen, og det efter at have opnaaet Skelsaar og Alder søger om Indfødsret, da bør denne utvivlsomt uden videre bevilges det. Man mener altsaa, at naar en Person har været her i sin Barnealder, bør der ikke være nogensomhelst Vanskelighed ved at give ham Indfødsret, naar han selv søger derom. Men dermed er det aldeles ikke afgjort, at man ikke ogsaa kan give et Barn Indfødsret, naar Andre og navnlig Faderen selv søge derom, og skulde jeg drage nogen Konsekvens af det tidligere Udvalgs Erklæring, saa vilde det blive den, at naar Faderen og Familieforholdene forresten give Garanti for, at Barnet vil blive opdraget paa danst og slutte sig til det danste Samfund, da er der endnu mere Billighed til Stede for ikke at negte Faderen Indfødsret for Barnet, naar dritte allerede nu maatte indtræde paa danst Grund. Jeg vil derfor nødig tro, at det danste Folkething vilde negte Indfødsret i dette Tilfælde, men jeg kan i alt Fald ikke andet end anbefale det ærede Thing i saa Henseende at følge Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Landsthinget. — Af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Kauber) blev der reist et Spørgsmaal med Hensyn til en Mand, — Navnet nævnedes det ærede Medlem ikke, men det er den Mand, der er anført under Nr. 9 — idet det ærede Medlem mente, at det var en tilstræffelig Grund til at vægre sig ved at give ham Indfødsret, at hans Børn gik i tydske Skole. Jeg er ikke i Stand til at se, at den Omstændighed, at Forældre lade deres Børn besøge tydske Skole, i og for sig er noget Kriterium for, at de ikke give dem en danst Opdragelse. Der er adskillige danste Forældre, der lade deres Børn gaa i tydske Skole (K o s o d: Desværre!). Jeg veed ikke hvorfor, des-